

faroe airways

**HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST
TOSIÐ FYRST VIÐ**

faroe airways SÖRVÁGUR TLF. 103

Føroya Keypmannsskúli

Skúlaárið byrjar 4. sept. Næmingar, ið ætla sær á handilsskúla í ár mugu siga frá skrivliga áðrenn 10. aug. til undirritaða við frágreiðing um prógv, starv og bústað.

S. v.

Peter Højgaard Simonsen,
Silagota.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKI PRODUKT

FINT PRODUKT

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Mál Harry Frobisher ljóðaði so fróðliga yvir til mín: »Tey eru komin«. Nú biðaði hann mær. Eg tók tann síðsta av avlamingunum — tað var reiðar-maður Marcells ja, so leingi tann óvitin livir, fari eg altíð at hugsa um hann sum kjot og blóð Marcells. Av ovurhuga fór eg útá. Eg hevði óhugnaligan varhuga av at troða á pinandi ryggir teirra Charlie og faðir Doonans; og knappiga rann mær til hugs, hvør ið skuldi halda brúnni, tá ið teir skuldu koma yvirum? Eg hevði yvirhovur ikki hugsað um tað fyrr. Men tá ið ein er á veg tvørtur-um svarta avgrund við nokrum fáum kolaðum brettum undir sær — so herðir tað so mikið á, at ein hevur einki annað í høvðinum enn at skunda sær, tað ein er mentur.

Aftur foldi eg brúnna geva seg, og eg hoyrði brakandi ljóð-ið, tá ið víðurin enn meira sakk saman... ræðuligt at vita sær; eg fimlaði á, tí eygu og bókur vildu svikja, eg tælaði at stæða fyrri at summa meg og koma aftur á beint, eg ynskti mær at sæð okkurt at styðja meg við. Tæverk var úti á, men eg tor-ði ikki at nema tað; eg vitsti, at fekk eg í, so slepti er ikki aftur, men hevði verið hangandi.

Og so gjørdi eg tað, ið ikki

kann fyrigevast, eg hugdi niður. Har var stórt hválv, á tremur av deyðum sálum... Eg haldi, eg bar meg at sum lítill óviti, sveigjaði saman við brúnni og yldi uttan høpi av nokrum slag. So kom eg at hyggja at unga Marcel við tí litla andlitinum, ið var púra í villareði og eyg-uni sum í glámi. Fyri fyrstu ferð hevði barnið nomið ræðslu. Eg kom tvørturum teir leysu plankarnar og eldin, sum Frobisher hevði sløkt; og nærkað-ist tí seinasta strekkinum av brúnni. Eg gekk stívur og há-tíðarliga, og so sá eg andlit Frobishers í mánalýsinum. Eg gjørdi sum fyrstóðuvinnan, eg rann seinastu spörini yvir til hansara.

Hann tók meg. Eg foldi, hvussu hann tók um akslar mínar. Óvitin varð tikin úr kneppi mínum, og eg sat í leysa eyr-inum og skalv, við mesta hugi til at spýggja, ein reddaður her-feringi, ið hevði vunnið slagið fyrri seg sjálvan, men sum hevði tapt alt kriggið...

I somu lotu hoyrði eg róp frá Frobisher, bitturt og vón-svikið. Hann leyp framum meg og var komin eini trý fýra stig út á brúnna, alt meðan hann rópti sum eitt ort. Eg hoyrði ljóð av træ, ið knasaðist — foldin skalv, tá ið tey týkstu sniðbóndini okkara megin slit-

aðu, dustið stóð uppúr, og so kom Frobisher haltandi aftur — helst togadur uppafur á fast av fyrstóðuvinnuni — í tí sama at brúgvín hvarv undir honum. Tað var so orandi — eitt sjáldsamt hulislígt ljóð úr djúpa, svarta tómanum, rætt sum tað skuldi staðið onkur við stórari træleggju og bukað inn á tómt baðikar langt burtur... tað gekk ein lota, áðrenn eg skilti, at tað vóru syllarnar, ið smokkaðu niður í dýpið.

Frobisher legði seg tvørturum meg og krøkti seg fastan í akslar mínar. Hann goyi útúr sær, sum at tað skuldi verið eg, ið hevði svikið hann: »Vit rýmdu frá teinum, vit sviku teir!...« Eg segði einki, — segði einki um, at tað átti hann at vita frammanundan — at onkur var tann, ið fór at noyðast at vera eftir haryviri. Eg feldi ikki orð, tí eg kendi meg sum Judas; svikið var fullgjørt, vit høvdu fingið óvitarnar í staðin — okkara triati silvurpeningar.

Eg risti hann av mær og teskaði: »Eg fái so ilt.«

Frobisher tók at rópa yvir um. Beinavegin svaraði eingin, men vit hoyrdu ljóðið, ræðuliga ljóðið frá Charlie, ið pindist til deyða, og lágmelta mál faðir Doonans, ið royndi at troysta. Eg hómaði Charlie, ið lá niðri, nakað styðjaður av faðiri Doonan, og svarta, avskeplaða andlitid vendi upp eftir í størstu neyð, sum ákæra móti Guði-num, ið hann trúir ikki uppá...

Sáttliga svaraði faðir Doonan: »Farið!«

»Farið?« hvat skal tað...«

So var málan aftur og fram tvørturum gionna — men mál faðir Doonans var so veikt, at hann tóktist glataður; róp Fro-bishers vóru uttan høpi, hann var púra frá sær sjálvum. Eg risti argur í hann, í tí hann tagdi, skiltu vit at enda spak-mæltu uppgjevandi rodd faðir Doonans:

»Onkursvegna gongst tað okk um, hugsi einki um tað. Skundi tykkum nú bara. Ansi væl eftir óvitunum, royni at fáa tey fram.«

»Jamen, hvat so við tykkum?«

»Hugsi ikki um okkum, sigi eg. Tað gongur onkursvegna.«

»Jamen, tit kunnu ikki krevja av okkum, at tit skuln...«

Nú hvesti faðir Doonan í og var aftur krigsmaðurin úr Fr-landi: »Sjálvsagt skulu tit tað. Hvat er tað annað, ið vit gera her? Var tað ikki tað, vit fóru til? Haldi fram — skjótt — verjið børnini. Tit hava ikki mikla tíð eftir.« Faðir Doonan rópti so hart, at sjálvst Frobisher noyðdist at lurta eftir, hóast hann var mestur orur av vón-oyvi og óði. »Tit mega ikki svikja okkum.« rópti faðir Doonan. »Hetta eigur ikki at vera gjørt til einkis. Fari — fari — fari nú.«

Hjá okkum var tagn, og óll spentu seg út at lurta, tá ið hann belt fram:

»Vit motast óll aftur. Tað fáa tit at siggja. Vit báðir fara bert

ARBÍÐSTÓL
STOYPIGÓÐS
TIMBUR
BYGGITILFAR

Telefoni: 5148 - 5265
Telgr.: Kjelbro, Kjelkvik
Telex 20

**KLAKKSVÍKAR
TIMBURBANDIL**

Pf. J. F. KJØLBERG

FØROYA

BANKI

banki FØROYA

BETHEL — Sverrigsgota

Bíbiltími kl. 9.30 og prædika kl. 10.30 leygardagin.

Sunnudagsskúli kl. 11.00 sunnu-dagin.

eitt syndur undan tykkum, tað er einasti munurin. Vit skulu óll motast einaferð...« Og so isakaldur hugsaði eg, skal tað kanska verða í himlinum? Tað mundi fara at verða eitt syndur ivasamt, um allir vit fingur rett til limaskap í tí felagnum. Men tað, sum tók mær fastast, var gleðisljóðið í máli faðir Doonans, orandi gleðisrómur hans, tann óryggjandi vissan. Men Frobisher tók uppafur av nýggi um — tað var næstan ógjorligt at fáa tað neyðar menniskju at fara skilatalu. Tað seinasta, eg hoyrði hinumegin frá, var troyst arorðini til Frobisher: »Guð vælsigni...« So var tagn. Fyri-stóðuvinnan tók undir arm Frobishers.

Hon var ikki harðrend, men hon var tað einasta av okkum, ið kundi ganga undan. »Vit mugu fara nú,« segði hon.

»Ha?« segði Frobisher sum í svovni. Hann fórkaði seg ikki. Vonleysur stardi eg at tí veiklu ljósripi í havsbrunni, ið so við og við tók at menna seg fram-um stjornulýsið. Tað var ikki leingi til solarris. Frobisher hevði nú eisini vørnað tað. — Fyri seinastu ferð rópti hann tvørturum gionna: »Biði...« Júst sum at hann skuldi hildið, at teir hinumegin mundu fara at slanka og villast av leið. Snáv-andi kom hann við okkum, og vit tóttu tað sum frægast, men sum best bar til, oman gjøgnum hallan.

(Framhald)